

ved sådanne politistatsmetoder målbevidst undergraver de sporadiske demokratiske rettigheder, som formelt eksisterer i dette land.“

Statsministeren bemærkede indledningsvis, at forespørgslens formulering ikke syntes at bære præg af emnets alvor og betydning, endside af, at det var hr. Kjær Rasmussens privilegium at leve i et samfund, hvor forfølgelse af anderledes tænkende ikke finder sted.

Statsministeren fortsatte:

„Formuleringen indeholder den påstand, at der i Danmark foregår en målbevidst, tiltagende anvendelse af såkaldte politistatsmetoder. Enhver ved, at det ikke er tilfældet. Den enkelte borgers frihed og retssikkerhed er goder, som det danske samfund ikke under nogen omstændigheder vil fraskrive sig. Jeg ved imidlertid ikke af, at nogen, selv ikke meget yderligtgående, i fuldt alvor har villet hævde, at Danmark ikke skulle have behov for at væge sig mod foretagender eller handlinger, som må antages at være rettet mod rigets selvstændighed og den lovlige samfundsorden, i lighed med, hvad der er tilfældet i andre demokratiske lande.

Det åbne, frie samfunds selvbeskyttelse er uomtvisteligt et vanskeligt problem, fordi man ikke kan lukke øjnene for, at der findes kræfter, som i en given situation vil være rede til med ulovlige midler at omstyrte den demokratiske samfundsorden. Skal samfundet væge sig herimod, må det kunne anvende metoder, der kan hindre sådanne kræfter i at komme til udfoldelse. Vi må have institutioner, der kan overvåge, forebygge og modvirke aktiviteter, der må antages at udgøre en fare for vor selvstændighed og sikkerhed og den lovlige samfundsorden.

Disse organer må gives mulighed for at udføre deres virksomhed i Danmark, og det følger af sagens natur, at denne virksomhed skal respektere samfundets retsregler, men på den anden side ikke kan foregå i fuld offentlighed. Problemet er at finde balancepunktet mellem på den ene side hensynet til borgernes demokratiske rettigheder og på den anden side effektiviteten af det værn, som opstilles for at beskytte disse rettigheder. Der foregår efter mit skøn intet, der berettiger en påstand om, at nogen dansk myndighed har arbejdet eller vil arbejde i den hensigt at begrænse borgernes demokratiske rettigheder.“

Derefter gik statsministeren ind på de enkelte punkter i forespørgslen.

Han omtalte de *ransagninger*, der havde fundet sted i forbindelse med tidsskrifterne Vietnam-Solidaritet og Politisk Revy, og tilbageviste efter en beskrivelse af begivenhedsforløbet påstanden om, at ransagningerne skulle have fundet sted uden dommerkendelse. Derimod beklagede, statsministeren, at politiet ikke havde udskrift af kendelserne med ved gennemførelsen af ransagningerne i de aktuelle sager.

Hvad angik spørgsmålet om *advokatbistand*, var det regeringens